

ಜೀವನ ಸಂಗ್ರಾಮದ ಏಳುಬೀಳುಗಳು..

ಜೀವನ ಸಂಗ್ರಾಮವೆಂಬುದು ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಒಂದು ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಬೆಳೆಸಿದ ಬಳ್ಳಿಯೊಂದು ಬೆಳಕನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಬಳಸಿ, ಹೊರಕ್ಕೆ ತಲೆಚಾಚಿ, ಬಿಸಿಲಿನತ್ತ ತಲೆಯೊಡ್ಡುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲೋ ಬೆಳೆದ ಹುಲ್ಲೊಂದು ಬಂಡೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂತು ತನ್ನದೇ ನೆಲೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ದುಷ್ಟ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತಾಗದೆ ಮೂಲ, ಜಿಂಕೆ, ಕೋತಿ, ಅಳಿಲುಗಳಂಥ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಸಾಕುತ್ತ ಜೀವನ ಕೈಗೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲೆಡೆ ಸಂಗ್ರಾಮವೆಂಬುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ತಮಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ನಿಸರ್ಗದ ಜೀವಿಗಳು ಹೊಸ ನೆಲೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ, ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಮಾನವನೂ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಲ್ಲ. ಹಸಿವು, ನೀರಡಿಕೆ, ಕುಟುಂಬ ನಿರ್ವಹಣೆ, 'ನಾಳೆ'ಗಾಗಿ ಸುಭದ್ರ ಯೋಜನೆ — ಇವುಗಳೆಂದಿಗಿ, ಮನರಂಜನೆ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಜ್ಞಾನವಿಕಾಸ — ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾನವನ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಹೊಸ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ತೆರೆದವು. ಮಾನವನು ನಿಸರ್ಗದ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ; ಇತರ ಜೀವಿಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನನೆನಿಸಿದ. ಜೀವನ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅವನು ವಿಜಯಿಯಾದ. ಇದು ಇತಿಹಾಸ, ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರ, ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ನಮಗೆ ಕಲಿಸುವ ಹಳೆಯ ಸತ್ಯಗಳು. ಆದರೆ ಹೋರಾಟವೆಂಬುದು ಒಂದು ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಮಾನವನ ಪಾಲಿಗೆ ಅವು ಕೇವಲ ಮೃಗಗಳಂತೆ ಮೂಲಪ್ರವೃತ್ತಿ (instinct) ಯಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಇದೆಯೇ? ಅವನ ಮಾನಸಿಕ-ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಚಿಂತನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಕ್ಕೂ ಕರೆದೊಯ್ಯಲಿಲ್ಲವೇ? ಹೋರಾಟದ ಹಂತವನ್ನು ಮೀರಿ, 'ಶಾಂತಿ-ಸಮೃದ್ಧಿ-ಆಮೃತ'ದ ನೆಲೆಗೆ ಅವನು ಎರಲಿಲ್ಲವೇ? ಮಾನವನ ವಿಕಾಸವೆಂಬುದು ಕೇವಲ ಜೈವಿಕವಲ್ಲ; ಅದು ಮಾನಸಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಚಿಂತಿಸಬೇಕು.

ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಕಾರ

ಈ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದಂತೆ, ನಿಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಗಳು ತಮ ಗರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ: ಯಾವುದರ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಟ? ಯಾಕಾಗಿ ಹೋರಾಟ? ನಿಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಜೀವಿಗಳ ಇಚ್ಛಾಪೂರೈಕೆಗೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾದ, ಪ್ರತಿಕೂಲಕರವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಮಾನವನ ಹಣ್ಣು

ಮಾಗಿ, ಹೊಂಬಣ್ಣದಿಂದ ಮೈದುಂಬಿ ನಿಂತಿದೆ; ಹಸಿವಿನಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಅದರತ್ತ ಆಸೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರಳಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಸಿಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಅದು ಮರದ ಮೇಲಿದೆ. ಇದೇ ಪ್ರತಿಬಂಧಕ. ಇದನ್ನು ಮೀರಿ ಆತ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು, ಪ್ರಯತ್ನಪಡಬೇಕು. ಕಲ್ಲೆಸೆದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ದೊಡ್ಡ ಕೋಲನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ಕೊನೆಗೆ ಮರ ಹತ್ತಲೂ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲವೂ ವಿಫಲವಾದಾಗ, ಹಿರಿಯನೊಬ್ಬನ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಯಾವುದೋ ಉಪಾಯದಿಂದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಿತ್ತು ಆತನ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಾಣಿವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಟೆ, ಪಕ್ಷಿಗಳಾದರೆ ಗೂಡು ಕಟ್ಟಿ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಹೊಂದುವುದು, ಜಲಚರಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸಂಪಾದನೆ — ಇವೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿಕೂಲಕರ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಂತ ಮಾನವನು ಮಾತ್ರ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಲ್ಲಲು, ನಮ್ಮದಿಯ ಹಾಗೂ ಸುಖದ ಬದುಕನ್ನು ನಡೆಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಯೇ ಅವನು ಪ್ರಕೃತಿ ವಿಕೋಪದಿಂದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ, ಬಿಸಿಲು ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಬಾಹ್ಯ ಬಾಧೆಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಪಡೆಯಲು ಬಟ್ಟೆಬರೆ ಉಡತೊಡಗಿದ, ಆಹಾರವನ್ನು ನಿರಂತರ ಪೂರೈಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೃಷಿ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಹೀಗೆ ಹೋರಾಟದ ಶ್ರಮ, ಅಸ್ಥಿರತೆ ಹಾಗೂ ಅಪಾಯಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಮಾನವನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ನಮ್ಮದಿಯನ್ನು ಕಾಣುವಂತಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಮಾನವನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವಿಯಾದಂತೆಲ್ಲ ಅವನ ಮೃಗೀಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಪರಿಪಾಲನೆ, ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದ ನಡುವೆ ಕೊಡು-ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಹಾಗೂ ಬಾಂಧವ್ಯ ಇವು ಮುಂದುವರಿದಂತೆಯೇ, ಉಳ್ಳವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ, ಇತರರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ 'ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ' ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಉದಿಸುವುದು ಸಹಜ. ಹೀಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ 'ಹೆಚ್ಚಿನ'ವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಹೋರಾಟ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೋಲು ಕಾಣಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ, ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏನನ್ನೋ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಈ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ದೃಢನಿಶ್ಚಯದಿಂದ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಯಶ್ವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸೋಲಿನಿಂದ ಕಲಿತು, ಮತ್ತೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರು ಇದರೊಂದಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ

ವಂತಿಕೆ, ಜಾಣತನ ಇವುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ವಂಚನೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸಮಾಜ ಸಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲೂ ಸಂಘರ್ಷ ಏರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯ, ನೀತಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಆಸೂಯೆ, ಕುಟಿಲತನ, ಹಗೆ, ಪ್ರತೀಕಾರ ಮುಂತಾದ ದುಷ್ಟ ವರ್ತನೆಗಳು ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ, ಮಾನವನು ಹತ್ತುಹಲವು ಕೆಡಕುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಗೊಂದಲದ ಗೂಡಾಗುತ್ತಾನೆ. ಜೀವನ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಜಯಿ ಯಾದ ಮಾನವನು ತನ್ನದೇ ಆದ ಮಾನಸಿಕ ಕ್ಲೇಶಗಳಿಗೆ ಬಲಿ ಯಾಗಿ, ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳದಂತೆ ತಾನೇ ಹೆಣೆದ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಡುವುದು ಎಂತಹ ವಿಪರ್ಯಾಸ! ಇದು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವನನ್ನು ದುಃಖ ಕ್ಷೀಡು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ, ಅವನು ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೇ ಕೊನೆ ಗೊಳಿಸಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅವನು ತನ್ನ ಹೋರಾಟ ದಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದಂತೆ, ಸೋಲೊಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆ. ಇದು ಕೆಲವು ಬಾರಿ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಇದನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಮಾರ್ಗವೊಂದಿದೆ. ಅದು ವಿನಾ ಶದ ಮಾರ್ಗವಲ್ಲ; ಅರಿವಿನ ಮಾರ್ಗ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಈ ಮಾರ್ಗ ವೂ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ವಿಕಾಸವಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ದುರಾಸೆ, ದ್ವೇಷ, ಆಸೂಯೆ, ವಂಚನೆಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳಲ್ಲ; ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅವು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದುಃಖದ ಬಾವಿಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇದು ವಿವೇ ಕದ ಫಲವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದ ಅರಿವು. ಇತರರಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡ ಬಾರದು, ಅವರನ್ನು ನೋಯಿಸಬಾರದು; ಸ್ಪರ್ಧೆ ಅಥವಾ ಮಹತ್ವಾ ಕಾಂಕ್ಷೆ ಎಂದಿಗೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಘಾಸಿಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಇರಬಾರದು — ಈ ಬಗೆಯ ನೀತಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಲಿತವಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ನೀತಿ, ನಿಯಮಗಳ ಸಮೂಹವನ್ನೇ 'ಧರ್ಮ'ವೆಂದು ಕರೆಯಲಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಮಾನವನ ಮೂಲಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆದುಬಂದ ಸ್ಪರ್ಧಾಪ್ರವೃತ್ತಿಗೂ ಕಡಿ ವಾಣಿ ಹಾಕಲಾಯಿತು. ಇಂತಹ ನೀತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಏರುಪೇರುಗಳಿಗೆ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕೆಡಕುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಮತೋಲನ, ಸಮಾಧಾನ ಸಿಕ್ಕಂತಾಯಿತು; ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ನೆಲೆಸಿದಂತಾಯಿತು.

ಅತಿರೇಕ ಮತ್ತು ವಿಶಾಲಭಾವ

ಆದರೆ ಮಾನವನ ಮಾನಸಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಾಸದಿಂದಾಗಿ ಸಮಾಜ ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಎರಡು ಬಗೆಯ ಅತಿರೇಕಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತದೆ: ಒಂದೆಡೆ ತೀವ್ರತರವಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆ; ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ವಿಶಾಲಭಾವ. ಒಂದೆಡೆ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಸ್ಪರ್ಧೆ, ತೀವ್ರ ಹೋರಾಟ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯಾಪಾರ, ವಾಣಿಜ್ಯ, ಕೈಗಾ ರಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಇವನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಒಟ್ಟು ಸಮಾ ಜಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಾಗದಂತೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ನೀತಿ-ನಿಯಮಗಳು, ನೈತಿಕ-ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ನಡ ವಳಿಕೆಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಒಟ್ಟಾಗಿ ನೋಡುವಾಗ, ಮಾನವನ ಸಹಜ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಬಲ ಒಂದೆಡೆ, ಅದನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿ ಸುವ ಬಲ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ. ಇವು ನಿರಂತರ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿ ಇವೆರಡೂ ಸಮ

ತೋಲನದಿಂದ ಇರುತ್ತವೋ, ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಾನಿ, ಅಕ್ರಮ, ಅಶಾಂತಿ ಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಶಾಂತಿ, ನೆಮ್ಮದಿ ನೆಲೆಸುತ್ತವೆ. ಸಮತೋಲನ ತಪ್ಪಿದಾಗ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಂಡಾಂತರ, ಅಶಾಂತಿ, ಯುದ್ಧ ಮೊದಲಾದ ದುರಂತಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಹಾನಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸತತ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಅಂಶವೇನೆಂದರೆ, ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ಜ್ಞಾನದ, ವಿವೇಕದ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದ ಕೆಲವೇ ಮಂದಿ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ತೀವ್ರಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನ ವಿಕಾಸ ದಲ್ಲೇ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು. ಸಮಾಜದ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಮಂದಿ ಇವರು. ಇಂಥ ಚಿಂತಕರು ಎಲ್ಲ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲೂ ಇರುತ್ತಾರೆ; ಅವರು ಜನರಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರೀಕ್-ರೋಮನ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಜ್ಞಾನಿ, ಪಂಡಿತರು ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದ್ದರು. ಚೀನಾದ ನಾಗರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕನ್ಫ್ಯೂಶಿ ಯಸ್‌ನಂತಹ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಆತ್ಮತಂತ್ರ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಲ್ಲಂತೂ ಋಷಿಮುನಿಗಳು, ಸಾಧುಸಂತರುಗಳು ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ದರು. ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲೂ ಚಿಂತಕರಿಗೆ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಕೊರತೆ ಯೇನಿಲ್ಲ; ಅವರು ಜಗತ್ತಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ.

ವಿಜ್ಞಾನ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ಯಂತ್ರಜಗತ್ತು ಹೊಸಬಗೆಯ ಆವಿ ಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಂತೆ, ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಜನಜೀವನ ಆಧುನಿಕವಾಗುತ್ತ ಬಂದವು. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿ ಮಾನವನ ಮೂಲಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಹೋರಾಟ, ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳೂ ವೃದ್ಧಿಯಾದವು, ಇದರೊಂದಿಗೆ ವಂಚನೆ, ಕುಟಿಲತೆ, ಕ್ರೌರ್ಯ ಗಳೂ ಹೊಸ ಹೊಸ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪಡೆದವು. ಹೊಸ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ಮಾಧ್ಯಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವ, ಆಸೆ ಪೂರೈಸುವ ಹಾಗೂ ಕ್ರೌರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಕ್ರಮ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಸ ಮೋಜನ್ನು ನೀಡಿತಲ್ಲದೆ ಹಳೆಯ ನೀತಿ, ನಿಯಮಗಳ ಹಾಗೂ ವಿವೇಕದ ಮಾರ್ಗ ಅದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿ ಇಡಲಾಗ ಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನಾವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ: ಮಾನ ವನು ತನ್ನ ಮೃಗತ್ವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೈವತ್ವದ ಕಡೆಗೆ ಏರುಲು ಯತ್ನಿಸು ತ್ತಿದ್ದವನು, ಈಗ ಆಧುನಿಕತೆಯ ಪ್ರಪಾಕದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮೃಗ ತ್ವದ ಕಡೆಗೆ ಜಾರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

'ದಾಟಿ ಹೋಗುವ' ಪ್ರವೃತ್ತಿ

ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ (ಅಂದರೆ ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ) ಸಂಘರ್ಷಗಳಿಂದ ಬೇಸತ್ತ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ನಡುವೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ದಾಟಿ ಹೋಗುವ, ಮೀರಿ ನಿಲ್ಲುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡದ್ದಿದೆ. ಮೂಲತಃ ತನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ನೆಮ್ಮದಿ, ಆನಂದ, ಶಾಂತಿ; ಹೋರಾಟವಲ್ಲ. ಇಂಥ ಗೊಂದಲದ ನಡುವೆ ತಾನು ಇದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾರೆ ಎಂದು ಅವನು ದೂರ ಹೋಗಿ ಒಂದೆಡೆ ಬದು ಕನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಇದು ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವ್ಯಕ್ತವಾಯಿತು. ಉಳಿದವರು ಇಂಥವರನ್ನು 'ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾಗದೆ ಓಡಿ

ಹೋದವನು' ಎಂದು ಹಂಗಿಸಿದ್ದಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಅದು ವಿವೇಕದ ದಾರಿ; ಶಾಂತಿ-ನಮ್ಮದಿಗಳ ಜೀವನ. ಸಂನ್ಯಾಸ, ವೈರಾಗ್ಯ, ವಾನಪ್ರಸ್ಥ ಜೀವನಗಳ ಮೂಲ ಇಂಥ ಮನೋಭಾವ. ಅವರಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನದ ವಿಕಾಸ ಒಂದು ಹಂತವನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋಗಿದ್ದುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಮಾಜದ ನಡುವೆಯೇ ಇರಲಿ, ಸಮಾಜವನ್ನು ತೊರೆದು ದೂರ ಹೋಗಿರಲಿ, ಅವರು ಅರಸುವುದು ಏಕಾಂತವನ್ನು, ಆನಂದವನ್ನು. ಸೊತ್ತನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ದ್ವೇಷಾಸೂಯೆಗಳಿಂದ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ವಿಧಾನ ಅವರದಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ವಿವೇಕದ ಮಾರ್ಗ ಸಮಾಜದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿಸಿದರೆ ಆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ನೆಲಸುವುದು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಧು, ಸಂತರ ಪ್ರಭಾವ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಅಪಾರ. ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ಅಂಗಗಳೂ ಅವರ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಹೋರಾಟ ಇವುಗಳಿಗಿಂತ, ಶಾಂತಿ-ಆನಂದವೇ ನಮಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದವು.

ಹೀಗೆ 'ದಾಟಿ ಹೋಗುವ' ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಭಾರತದ ಜನಜೀವನ ವನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ, ನೈತಿಕತೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿ ಬೆಳೆವಣಿಗೆ ಹೊಂದಿತು; ಆದರೆ ಅದು ಅತೀಕೆ ವೆನ್ನುವಷ್ಟು ಬೆಳೆದಾಗ ಇಲ್ಲಿನ ಹೋರಾಟ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಭೌತಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಆಡಳಿತ ಕ್ರಮ ಇವು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ದೇಶ ಪರಕೀಯರ ದಾಳಿಗೆ ಒಳಗಾಯಿತು, ರಾಜಕೀಯ ಅರಾಜಕತೆ ದೇಶವನ್ನಾಳಿತು. ಇಂಥ ಭೌತಿಕ ದಾಸ್ಯದಿಂದಾಗಿ ದೇಶದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸತ್ವ ನಾಶವಾಗ ದಿದ್ದರೂ, ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ತಳಹದಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದ ಭೌತಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಂಸೆಗೆ ಒಳಗಾಯಿತು. ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಆಂತರಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಾಹಿನಿ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಂತಸ್ತತ್ವವನ್ನು ಇಂದಿನ ವರೆಗೂ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಪ್ರೀತಿಯ ಭಾವ - ಸಂಗ್ರಾಮದ ಕೊನೆ

ಮಾನವನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಭಾವವಿದೆ — ಪ್ರೀತಿಯ ಭಾವನೆ. ತೀರ ಕೆಳಗಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇದು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಮರಿ, ತನ್ನ ತಾಯಿ ಅಥವಾ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ, ಒಡನಾಡುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಲೈಂಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವ ಒಡನಾಟದಲ್ಲೂ ಪ್ರೀತಿಯ ಭಾವ ಮಿಶ್ರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ, ಮಾನವನಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಈ ಮೂಲಭೂತ ಭಾವನೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೆಳೆವಣಿಗೆ ಹೊಂದುವುದು ಮಾನಸಿಕ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯಿಂದಾಗಿ. ಸಂಗಾತಿಗಳ, ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸದಸ್ಯರ, ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧಿಗಳ ನಡುವಿನ ಪ್ರೀತಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡು ಒಂದೇ ಜಾತಿ, ಒಂದೇ ಗುಂಪು, ಒಂದೇ ಸಮಾಜ, ಒಂದೇ ಜನಾಂಗ — ಇವುಗಳ ನಡುವಿನ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರೀತಿಯ ಭಾವವೊಂದೇ ನಿಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಘರ್ಷಗಳನ್ನೂ ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವ ಶಕ್ತಿ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥದ ತ್ಯಾಗವಿರುತ್ತದೆ. ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಸ್ವಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಮಿಶ್ರಿತವಾಗಿರುವ ಪ್ರೀತಿಗಿಂತ, ಅವು

ಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋದ ಪ್ರೀತಿ ಉನ್ನತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಹಾಗೂ ತನಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅದರಾಚೆಗೂ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತೋರಿಸುವ ಪ್ರೀತಿ, ಆತ್ಮೀಯತೆ ಇವು ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಗುಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು 'ಮಾನವೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿ' ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಸ್ವಜಾತಿ, ಸ್ವಜನ, ಸ್ವಬಾಂಧವ ರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇತರರನ್ನೂ ತನ್ನವರೆಂದೇ ಭಾವಿಸುವವರನ್ನು ಪ್ರಪಂಚ ದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜನಾಂಗಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗೌರವವನ್ನು ನೀಡಿ ಆದರಿಸು ತ್ತವೆ. ಇದನ್ನೂ ಮೀರಿ ನಿಂತು, ವೈರಿಗಳ ಬಗೆಗೂ ಕರುಣೆ, ಅನು ಕಂಪ ಇವನ್ನು ತೋರಿಸುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ; ಅಂಥವರು ತೀರ ಅಪ ರೂಪ. ಇಂಥ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸಂತರಲ್ಲಿ, ಮಹಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರು ವಂಥದು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಪ್ರೀತಿ ಎಂಬುದು ಸ್ಪರ್ಧೆ, ರಾಗದ್ವೇಷ, ಕೆಡುಕುಗಳು — ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ

ಮಾನವನ ನೈತಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಾಸ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಅವನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುವುದು. ಎಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ನಿಷ್ಕಳಂಕ ಭಾವದಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದೋ ಅಲ್ಲೇ ಭಗವ ದ್ವಾವನೆ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುವುದು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರಭಾವಗೊಳಿಸಿದಾಗ, ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಗುರಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗು ವುದು. ತನ್ನ ಗುರಿ ಭೌತಿಕ ಜೀವನದ ಸುಖಭೋಗಗಳಲ್ಲ; ಇಂದ್ರಿಯ ಜಗತ್ತಿನ ಲೋಲಪತೆಯಲ್ಲ; ಮಾನಸಿಕ-ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯಿಂದ ಬರುವ ಕೀರ್ತಿ-ಯಶಸ್ಸುಗಳೂ ಅಲ್ಲ. ಇಡೀ ವ್ಯಕ್ತ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಂತಿರುವ ಅಂತಿಮ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಾನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಅದನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು. ಆ ಸತ್ಯವೇ ತನ್ನ ಜೀವನ ವಾಗಬೇಕು. ಅಂತಹ ಸತ್ಯದ ಇನ್ನೊಂದು ರೂಪವಾದ, ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖವಾದ ಭಗವಂತನೇ ತನ್ನ ಗುರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸದಾ ಆ ಭಗ ವಂತನ ಆರಾಧನೆ, ಭಗವಚ್ಛಿಂತನೆ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಸತತ ಸಾಧನೆ ಅವನ ಜೀವನವಾಗುವುದು. ಇಂತಹ ಜೀವನ ನಡೆಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಶಾಂತಿ, ಆನಂದ, ನಮ್ಮದಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದು ವನು, ಇತರರಲ್ಲ ಎಂಬ ಆದರ್ಶವೇ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆದರ್ಶ ವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜೀವನ ಸಂಗ್ರಾಮವಾದ ಕೊನೆ ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಭದ್ರವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಇದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗ ನಾವು ನಮ್ಮ

ಫೆಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು

೪	ಗುರುವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ ಜಯಂತಿ
೮	ಸೋಮವಾರ	ಏಕಾದಶಿ
೧೩	ಶನಿವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದ ಜಯಂತಿ
೧೫	ಸೋಮವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ತ್ರಿಗುಣಾತೀತಾನಂದ ಜಯಂತಿ
೨೩	ಮಂಗಳವಾರ	ಏಕಾದಶಿ
೨೭	ಶನಿವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ಅದ್ಭುತಾನಂದ ಜಯಂತಿ